

4 Poemas de Miguel Otero Silva
4 Ποιήματα του Μιγκέλ Οτέρο Σίλβα

Traducción: Stelios Karayanis
Μετάφραση :Στέλιος Καραγιάννης

Poeta y periodista venezolano nacido en Barcelona, Anzoátegui, en 1908. Su adhesión a la lucha política, junto con el creciente interés por la literatura y el periodismo, le impidieron terminar sus estudios de ingeniería. Fue encarcelado y desterrado por su lucha contra el gobierno dictatorial de Juan Vicente Gómez (1930 - 1936). Caído el dictador, fue desterrado nuevamente en 1937 por su actitud revolucionaria, lo que lo obligó a viajar de nuevo por varios países. Regresó a Venezuela en 1941, dedicándose por entero al periodismo y la poesía, constituyéndose en un afamado ensayista y narrador. Entre sus obras vale la pena mencionar: «Agua y cauce» en 1937, «Elegía coral a Andrés Bello» en 1959, «La mar que es el morir», «Umbral» y «Obra poética» en 1977. Falleció en 1985.

Ο Μιγκέλ Οτέρο Σίλβα, γεννήθηκε το 1908 στη Βαρκελώνη της Βενεζουέλας και πέθανε το 1985. Η από νωρίς ανάμειξη του στην πολιτική και οι διώξεις που υπέστη, τον εμπόδισαν να τελειώσει την πολυτεχνική σχολή. Φυλακίστηκε την περίοδο 1930-36 από το δικτατορικό καθεστώς του Χουάν Βισέντε Γκόμες και εξορίστηκε. Επέστρεψε το 1941 στη Βενεζουέλα και αφιερώθηκε στην ποίηση και τη δημοσιογραφία. Θεωρείται ως ένας από τους πατέρες του μοντερνισμού στη Βενεζουέλα.

VINE HACIA ÉL

1952

que no hay nadie en mi tumba.
César Vallejo.

César Vallejo ha muerto. Muerto está
que yo lo vi
en Montrouge, una tarde
de abril.

Iba con Carlos Espinosa,
y
llevábamos los *Poemas*
humanos y España, aparta de mí
que no hay nadie en mi tumba.

este cáliz. *Carlos*
leyó un poema, como si
le escuchara Dios. Yo,
llorando, leí

Masa.

Entonces
todos los hombres de la tierra
le rodearon; pero

César Vallejo, ¡ay! siguió muriendo.

ΠΗΓΑ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ

1952

*να μην υπάρχει κανείς στον τάφο μου.
Σέσαρ Βαγιέχο.*

Ο Σέσαρ Βαγιέχο πέθανε. Είναι νεκρός
γιατί εγώ τον είδα
στη Μοντρούζ , ένα απόβραδο
του Απρίλη.

Περπατούσα με τον Κάρλος Εσπινόζα,
και
είχαμε μαζί μας τα *Ανθρώπινα
ποιήματα και το Ισπανία ,απελθέτω απ' εμού*
γιατί δεν υπάρχει κανένας στον τάφο μου.

το ποτήριον τούτο. *Ο Κάρλος*
διάβασε ένα ποίημα, σαν να
τον άκουγε ο Θεός. Εγώ,
κλαίγοντας, διάβασα

τη *Μάζα.*

Τότε όλοι οι άνθρωποι της γης
τον περικύκλωσαν; αλλά

ο Σέσαρ Βαγιέχο, άι! συνέχισε να πεθαίνει.

ΤÚ,POESÍA...

Τú, poesía,
sombra más misteriosa
que la raíz oscura de los añosos árboles
más del aire escondida
que las venas secretas de los profundos minerales,
lucero más recóndito
que la brasa enclaustrada en los arcones de la tierra.

Τú, música tejida
por el arpa inaudible de las constelaciones,
tú, música espigada
al borde de los últimos precipicios azules,
tú, música engendrada
al tam-tam de los pulsos y al cantar de la sangre.

Τú, poesía,
nacida para el hombre y su lenguaje,
no gaviota blanquísima sobre un mar sin navíos,
ni hermosa flor erguida sobre la llaga de un desierto

ΕΣΥ,ΠΟΙΗΣΗ..

Ποίηση, εσύ,
σκιά πιο μυστήρια
κι από τη σκούρα ρίζα των αιωνόβιων δέντρων,
κρυμμένη πιο κι απ' τον αέρα
πιο βαθιά κι από των ορυκτών τις μυστικές τις φλέβες,
αποσπερίτη εντελώς απόμερε
πιο κι απ' την έγκλειστη λάβας μες στις γης τα έγκατα.

Εσύ, μουσική υφασμένη
απ' την ανήκουστη άρπα των αστερισμών,
εσύ, μουσική στη διαπασών
στον τελευταίων γαλαζοπών γκρεμνών το χείλος,
εσύ, música επικεντρωμένη
στο ταμ-ταμ των σφυγμών και στο τραγούδι του αίματος.

Εσύ, ποίηση,
γεννημένη για τον άνθρωπο και τη γλώσσα του,
όχι πάλλευκος γλάρος πάνω από μια θάλασσα δίχως πλοία,
μήτε όμορφο άνθος φυτεμένο μες στην πληγή μιας ερήμου

SIEMBRA

Cuando de mí no quede sino un árbol,
cuando mis huesos se hayan esparcido
bajo la tierra madre;
cuando de ti no quede sino una rosa blanca
que se nutrió de aquello que tú fuiste
y haya zarpado ya con mil brisas distintas
el aliento del beso que hoy bebemos;
cuando ya nuestros nombres
sean sonidos sin eco
dormidos en la sombra de un olvido insondable;
tú seguirás viviendo en la belleza de la rosa,
como yo en el follaje del árbol
y nuestro amor en el murmullo de la risa.
¡Escúchame!
Yo aspiro a que vivamos
en las vibrantes voces de la mañana.
Yo quiero perdurar junto contigo
en la savia profunda de la humanidad:
en la risa del niño,
en la paz de los hombres,
en el amor sin lágrimas.
Por eso,
como habremos de darnos a la rosa y al árbol,
a la tierra y al viento,
te pido que nos demos al futuro del mundo...

ΣΠΟΡΑ

Όταν από μένα δεν θα έχει απομείνει μήτε ένα δέντρο,
όταν τα κόκκαλα μου θα έχουν διασπαρθεί
κάτω απ' τη μητέρα γη;
όταν από σένα δεν θα έχει απομείνει μήτε ένα λευκό ρόδο
που θρέφτηκε από εκείνο που εσύ ήσουν
και θα έχει πια αποπλεύσεις με χίλιες διαφορετικές αύρες
η πνοή του φιλιού που σήμερα πίνουμε;
όταν πια τα ονόματά μας
θα είναι ήχοι δίχως ηχώ
κοιμισμένοι μες στη σκιά μιας λησμονιάς insondable;
εσύ θα συνεχίσεις να ζεις μες στην ομορφιά του ρόδου,
όπως εγώ μέσα στο φύλλωμα του δέντρου
κι ο δικός μας ο έρωτας μέσα στο σούσουρο του γέλιου.
Άκουσέ με!

Εγώ προσδοκώ να ζήσουμε
μες στις παλλόμενες φωνές του αύριο.
Εγώ θέλω να διαρκέσω μαζί με σένα
μες στη βαθιά ικμάδα της ανθρωπότητας:
μέσα στον μικρού παιδιού το γέλιο,
μες στην ειρήνη των ανθρώπων,
μέσα στον έρωτα δίχως δάκρυα.

Γι αυτό,
όπως θα πρέπει να δοθούμε στο ρόδο και στο δέντρο,
στη γη και στον άνεμο,
σου ζητώ να δοθούμε στο μέλλον του κόσμου...

HALLAZGO DE UNA PIEDRA

Hallazgo de la piedra:
la piedra es el rescate de formas y volúmenes
que fueron soterrados por el talón del viento.

Paráfrasis del lirio:
el lirio es el desquite de yerbales y frondas
que extinguieron sus verdes en el barro del lirio.

Génesis de la lluvia:
la lluvia es el repliegue de arroyos y esteros
que asaltaron el cielo por la arcada del sol.

Venero de una voz:
tu voz, joven poeta iluminado,
trazador de epiciclos, descubridor de orbes,
esa voz que te brota de la insólita entraña
en resaca de gritos de los poetas muertos.
Es la cal de los huesos de los poetas muertos,
blanca semilla que germina sobre tu corazón.

ΕΥΡΗΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΕΤΡΑ

Εύρημα σε μια πέτρα:
η πέτρα είναι το απομεινάρι των μορφών και των όγκων
που θάφτηκαν κάτω από τη φτέρνα του ανέμου.

Παράφραση του κρίνου:
ο κρίνος είναι η ανταπόδοση των χόρτων και των φυλλωμάτων
που άπλωσαν τις πρασινάδες τους μες στη λάσπη του κρίνου.

Γένεση της βροχής:
η βροχή είναι η σύμπτυξη των ρυακιών και των χείμαρρων
που πήδηξαν στον ουρανό μέσα από την αψίδα του ήλιου.

Δηλητήριο από μια φωνή:
η φωνή σου, νεαρέ πεφωτισμένε ποιητή,
χαράκτη επικυκλίων, εξερευνητή των κόσμων,
αυτή η φωνή που ξεπηδάει μέσα από τα ασυνήθιστα σπλάχνα σου
στο αναμάμαλο των κραυγών των νεκρών ποιητών
είναι το νίτρο των οστών των νεκρών ποιητών,
πάλλευκος σπόρος που φυτρώνει πάνω απ' την καρδιά σου.